

Anden næstformand (Henning Grove):

Ordføreren for forslagsstillerne til beslutningsforslag nr. B 61, hr. Torben Rechendorff, har ordet.

Torben Rechendorff (KF):

Jeg skal ikke tale på Fremskridtspartiets vegne, men på Det Konservative Folkepartis vegne, og jeg skal gerne bryde sammen og tilstå, at Det Konservative Folkeparti har stukket hånden i en hvepserede, og nogle af hvepsene er jo også fløjet op og sværmer rundt. Det er overordentlig velovervejet. Det Konservative Folkeparti har lagt utrolig vægt på det tema, som vi har diskuteret her i eftermiddag. Det har optaget os i mange år, og vi har knoklet med det. Det siger jeg også til fru Anni Svanholt, der så overordentlig venligt og imødekommende sagde, at forslaget var ren ideologi, og at det var udtryk for vores manglende viden og indsigt. Sådan kan man jo klare en lang række problemer her i livet.

Om det første, det med ideologien, ved jeg i og for sig ikke, om det er strafbart, at man i Folketinget på baggrund af holdninger og ideologi diskuterer nogle temaer. Det håber jeg ikke fru Anni Svanholt mener.

Derudover har jeg lyst til at sige, at når nu ministeren har sagt, at der er grund til at se på hovedstadsregionen, og når ministeren har sagt, at dette land ikke er inddelt tilstrækkelig hensigtsmæssigt, og når masser af kommunal- og amtsmennesker giver os ret i, at det er tiltrængt at se på disse ting, hvad er så egentlig grunden til, at man enten vil afvente eller helt afvise, at der på dette område er nogle problemer?

Det Konservative Folkeparti har altså den opfattelse – mærkeligt nok – der kommer til udtryk i vores beslutningsforslag, at der efter 25 år med den samme inddeling er basis for at gå dette grundigt og omhyggeligt igennem. Derfor foreslår vi, at der nu nedsættes et udvalg eller en kommission, eller hvad det nu skal være, til at se på strukturen.

Men så har nogen sagt: Er det ikke et udvalgsarbejde med indbygget facitliste? Det fremgår jo af beslutningsforslaget, at det er amterne, vi har i kikkerten. Ganske rigtigt. Der er ingen planer om i Det Konservative Folkeparti – det siger jeg også til almindelig beroligelse – at foreslå staten eller kommunerne nedlagt. Der er grænser for vildskaben.

Vi mener faktisk at have godtgjort, at en lang række områder, som amterne i dag varetager,

kan flyttes, hvis jeg må bruge udtrykket, ned i systemet. Det hedder decentralisering: at flere opgaver, end der i dag løses af primærkommuner, kan løses af primærkommuner. Det kan jo da umuligt være centralisering, i hvert fald kalder vi det i vores parti for decentralisering.

Hvad skulle grunden være til, som vores ordfører også påpegede det, at gymnasieområdet ikke kunne ligge i primærkommunalt regi? Selvfølgelig kan det det. Hvad skulle grunden være til, at andre opgaver ikke kunne ligge i primærkommunalt regi enten i en enkelt kommune alene eller i samarbejde mellem nogle kommuner?

Vi mener ikke, at vores forslag er et centralismeforslag, men et decentralismeforslag.

Jeg skal gerne i forbindelse med sygehussektoren indrømme og understrege, at Det Konservative Folkeparti ikke har fundet de vises sten, når talen er om styringen af sygehusvæsenet. Nu er det vel heller ikke uartigt at sige i Folketinget, at man ikke nødvendigvis har færdige løsninger på alle verdens problemer, men jeg har lyst til at sige, at jeg ikke tror, at borgerne i Danmark har den opfattelse, at sygehusvæsenet i dette land fungerer upåklageligt og gnidningsfrit. Og jeg tror, at den dansker, der venter, eller den dansker, som ikke bliver tilstrækkelig grundigt behandlet, eller den dansker, der på anden måde har indvendinger mod vores sygehusvæsen, er mindre optaget af styreformens end af produktet, der kommer ud af styringen. Med andre ord: Jeg vil godt sige, at jeg ikke er sikker på, at det i hvert eneste tilfælde, i hver eneste styringsopgave nødvendigvis er rigtigt, at styringen skal foregå så tæt på borgeren som muligt.

Vores ordfører sagde, at Hovedstadens Sygehusfællesskab var en model. Hun sagde også, at der var andre modeller, og at vi ikke ville lægge os fast, men jeg synes da, at det, der foregår i Københavnsregionen, i hovedstadsregionen, er en fremragende illustration af, at der da i det mindste er problemer. Det kan da ikke være rigtigt, at Hovedstadens Sygehusfællesskab sidder med én slags planlægning, og ved siden af og parallelt med sidder Københavns Amt med en anden sygehusplanlægning uden så meget som at være i kontakt med hinanden.

Før nu andre kommer herop og spørger, om jeg har glemt, at vi har stemt for Hovedstadens Sygehusfællesskab, skal jeg sige: Det har jeg ikke glemt, men vi sagde under behandlingen, at det måtte være en forudsætning, at Køben-